

(مرگفر خنده) هزاران فرخنده دیگر زاده است

هرکرا جرمیست میگویند، به دوزخ میرود
دوزخ، ار جرمی کند کابل روانش میکنیم

وحشت، پا از حدودش بیرون نهاده است، عدالت مرده، خون داد خواهان از آب مُرداب هم کم ارزش تر شده است. تشنجات و درگیری های سی و شش ساله در افغانستان دیگر عقل سلیم و فکر سالم را از اذهان یک عده از افغانان به نام انسان و در فطرت شیطان، زنده و نتیجه تزییقات افکار متعصبانه توسط بیگانگان درین جمجه های میان خالی جز تقویت وحشت و دهشت چیزی دیگری نبوده است. وای به حال آن هموطنان بی دانش و نادان ما که درگیر دام چنین گروه ها شده، حس انسانی شان را در برابر پول و یک شکم غذا فروخته اند و از کم آگاهی و نادانی وجدان شان را قربانی اهداف شوم این خدا ناترسان کرده اند.

قتل فرخنده و این طریق پیشآمد توسط این بنام انسان ها، با یک ممنوع شان در عصر حاضر قبیح ترین حرکتی شمرده میشود که تا حال در تاریخ افغانستان رخ داده است. قتل فرخنده جرعه طوفان زایی است که آتش فشانی را در قبال دارد. این آخرین قطره صبر ملت افغانستان است که سر آمده است. ما خشونت های هجده گانه ای چون کذب، دروغ، ریا، وحشت، دهشت، افتراء، توهین، تحقیر، اهانت، غضب، چپاول، تجاوز، بی آبرویی، خون آشامی، ضرب و شتم، مثله اعضا، آتش سوزی و سنگسار را دیده و شناخته بودیم، اما؛ به شکل (تک خشونت)، بیائید افتخار ایجاد این **خشونت هجده گانه** را زیر نام **لکه بدنامی** بر این گروپ ابلاغ داریم. که این گروه بیخبر از دین و از خدا در سایه امنیت **پولیس امنیتی شهر** توانایی این را پیدا کردند که به گفته پولیس مدافع خود شان **2000 مرد**، این خشونت هجده گانه را بالای یک **زین** عملی کنند.

گله من درین نوشته از آن موجودات بی احساس فقط زنده دهشت افکن نیست که فرخنده را با ضرب و شتم قصاص کرده آتش زدند، گله از دولت بر سر اقتدار است که همه روزه داد از عدالت، صلح، دیموکراسی و امنیت میزند. اسم زن را با خط زرین روی صفحات رسانه های جمعی اطلاعاتی نوشته برای بقایش سود میبرد. گله از محاکم و مراجع قضاییست، گله از وزارت های عدلیه، داخله و ریاست امنیت شهر است، گله از وزارت زنان است، گله از وکلای شهر و منطقه است، گله از آن گروپ پولیس های امنیتی است که به جای نجات فرخنده از زیر مش و لگد چند تا وحشی، مردم عام و یا تماشاگران را مانع عکاسی و فلم برداری میشوند. وقتی از پولیسی پرسیده میشود که "چه شد که شما نتوانستید این دختر

را نجات دهید؟" پولیس با چهره بسیار حق به جانب می فرماید: "والله زور ما نکشید ما پنجاه نفر بودیم در برابر 2000 مرد، دیگه چیزی کرده نمی توانستیم" چرا آغا جان؛ مگر شما مرد نبودید؟

عزیز هموطن! تا جایی که ما میدانیم و میبینیم درین کشور ها برای 10000 دهشت افگن اینها از 50 تا 100 پولیس زیاد تر نمی فرستند. مگر در افغانستان برای 50 دهشت افگن 2000 پولیس باید حاضر باشد؟ و یا اینکه برای هر فرد افغان یک پولیس تربیه شود که در کنار سی و شش میلیون تبعه افغانستان سی و شش میلیون پولیس موجود باشد. آیا ازین پائین تر و پوچ تر کدام دلیلی وجود خواهد داشت که کسی در محضر عام به سویه یک رسانه تصویری جهان نما استدلال کند؟ طبعاً که نه... اما؛ اگر چنین است؛ لطفاً این ننگ را از پیشانی افغانستان پاک کنید که شما محافظ مردم و ملت هستید. بگذارید مردم خود شان از خود دفاع کنند. لطفاً با یونیفورم های سمبولیک تان به چشم مردم خاک نزنید و با گفتن اینکه در سراسر افغانستان صلح و امنیت برقرار است، عذر می کنم اعتماد و احساسات باورمندانه مردم بیچاره و بی دفاع ما را به بازی نگیرید. مردم ستم کشیده ما به اندازه کافی ضربه دیده و زخم خورده اند. اگر سنگ هم میبودند آب شده بودند. شاید اگر امید و اعتماد به پولیس امنیتی در شهر کابل نمی بود، پیدا میشدند انسان های به واقعیت انسان دوست و خدا شناس که این مظلوم را از دست این وحشیان نجات دهند، حد اقل از مرگ نجاتش دهند.

مرگ فرخنده دیروز، هزاران فرخنده امروز را زاده است، آب زلال شکیبائی از کاسه صبر مردم سر رفته است. دیگر آتشدان خشونت های جامعه مردسالاری رو به خاکستر شدن است. خواهران با شهامت فرخنده شهید برای اولین بار برای جهانیان همبستگی و باهم ایستادگی شان را ثابت ساختند و عملی را انجام دادند که تا امروز جز توسط مردان چنین عملی از جانب زنی (زنانی) اجراء نشده بود و آن انتقال تابوت و به خاک سپاری خواهر شان فرخنده نامراد، بدست خواهرانش بود.

به نمایندگی از تمام زنان افغان در سراسر جهان و افغانستان، نخست از محترم اشرف غنی، ثانیاً از محاکم و مراجع قضایی، وزارت داخله، وزارت عدلیه وزارت زنان، ریاست امنیت، صمیمانه و بسیار جدی تقاضا به عمل می آید که این قضیه را مسؤولانه و به قاطعیت پی گیری نموده، مجرمین و دهشت افگنان را بدون در نظر داشت و مراعات هرنوع قوم گرایی و خویشاوندی، دوستی و یا مقام و منزلت، گرفتار نموده در محضر عام پس از مشوره والدین فرخنده شهید به جزای اعمال شان برسانند.

پایان